

egy tollcsomó
a járdára lapítva,
szimmetrikusan kiterjesztett szárnyak
mintha menekülne,
a fej eltűnt,
a begy fekete, rajzos címere
kivehetetlen,
egy veréb képmása,
egy kiszáradt ostya maradt csak,
hogymondja
és mondja is
szemrehányás nélkül,
gyönyörűen;
ez voltam én,
egy veréb.
Megtettem, ami tőlem tellett;
isten veled.

RÉDER FERENC FORDÍTÁSA

John Keats

Amikor először pillantottam Chapman Homéroszába

[ON FIRST LOOKING INTO CHAPMAN'S HOMER]

Beutaztam a dúsgazdag világot,
s megnyílt előttem sok szépséges állam,
megfordultam több sziget-tartományban,
hol Apolló-hú költők a királyok.

Hatalmas tájról jöttek híradások,
hol vak Homérosz trónol birtokában;
tiszta derűjére mégsem találtam,
míg Chapman bátor szóval nem kiáltott.

Én meg – mint aki égre néz s befog
egy új bolygót a távcső-optikán;
vagy mint Cortez, amikor sas-konok
szemébe tűnt a Csendes-óceán –
körötte csend, s a döbbszent zsoldosok
tekintete, Dárien hegyfokán.

A Parthenón szobrairól, amikor először láttam őket

[ON SEEING THE ELGIN MARBLES ON THE FIRST TIME]

Nekem ez túl sok – a halál nehéz
és nyomaszt, mint egy akaratlan álom,
istentelen magas csúcsokra vágyom,
s mind arra int: legyen meghalni kész,
mint beteg sas, mikor az égre néz.
Mégis, megvan finom vigasztalásom:
sírok, hogy hajnal jön a láthatáron,
szélfújta, friss – de nekem ködbe vész.
Agyamban fátyolos fantáziák,
amikkel vak viszályba kezd a szív;
e csoda rám révületet bocsát,
mely görög nagyszerűsége vetít
rontó időt – hullámzó óceánt –
napot – egy nagyság árnyékképeit.

Leülök, hogy újraolvassam a Lear királyt

[ON SITTING DOWN TO READ KING LEAR ONCE AGAIN]

Aranyszavú románc, lantpengető!
Tollas szirén! Királynő messzi tájról!
E téli naphoz muzsikád nem áll jól,
hallgass! regéidet ne vedd elő:
mert most a vad vita, a perzselő,
érez anyag s végzet közt újra lángol;
megint alázattal veszek a fáról,
melyen Shakespeare fanyar gyümölcse nő.
Költővezér! S ti, albioni felhők,
– örök, mély témánk töletek fakad –,
ha bejártam az ősi tölgyes erdőt,
ne kergessek már meddő álmokat.
Új szárnyat adjatok, s ha tűzbe vesztem,
szálljak, legyenek fénix, fékezhetetlen.

PÉTI MIKLÓS FORDÍTÁSA